

Duminica sau ziua Domnului

Duminica sau ziua Domnului

Împărțirea timpului în săptămâni a fost stabilită de Însuși Dumnezeu. Prima săptămână este cea a creației, lucrarea lui Dumnezeu; ea se termină printr-o zi de odihnă pe care El a binecuvântat-o și a sfințit-o, adică a pus-o deoparte prin El și pentru El (Geneza 2.3).

Este sabatul, instituit pentru poporul Său ca poruncă a lui Dumnezeu. Ea trebuia să fie o zi solemnă: „ziua de odihnă, cu o adunare sfântă” (Levitic 23.3) închinată Domnului.

Oamenii au adoptat această a șaptea zi, ca pe o zi de odihnă necesară trupului omenesc și care le revine pentru a-și procura cele necesare existenței și nu pentru a o închina Domnului ca poporul Israel odinioară; în această zi, ei pot să-și abată gândurile de la munca lor captivantă și de multe ori neplăcută. Dar dacă Dumnezeu acordă oamenilor această zi de odihnă, El, Creatorul și Binefăcătorul lor, dacă El face să lumineze soarele Său peste cei buni și peste cei răi, dacă trimite ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți, n-ar trebui oare ca aceasta să fie o zi de recunoștință și de laude închinată Lui de către creatura Sa?

Dar, vai! Nu acesta este gândul omului! Dimpotrivă. Este o zi în care starea lui de păcat și de corupție, egoismul se manifestă adesea mai mult chiar decât într-o zi de lucru, o zi în care prințul acestei lumi depune toate eforturile ca să depărteze inimile de Dumnezeu și să facă din oameni, cum spune apostolul Iacov, prieteni ai lumii și vrăjmași ai lui Dumnezeu.

Dacă iudeii aveau porunca sabatului - o adunare sfântă, un memorial al mântuirii - în creștinătate, cei credincioși nu au nici o poruncă; ei își stabilesc o anumită zi din săptămână, ca zi de odihnă închinată Domnului. Dar, fără a face din aceasta o poruncă, Cuvântul ne arată că prima zi din săptămână, ziua învierii Domnului, a fost sfințită și că încă de la începutul creștinismului, ea a luat în inima celor credincioși, locul sabatului. Cele vechi s-au dus și toate lucrurile s-au făcut noi. După cum sabatul corespundea dispensațiunii legii, prima zi a săptămânii, ziua de duminică corespunde acum dispensațiunii harului.

Vedem în Evanghelie că ucenicii se adunau în această zi: „Fiind deci seară, în ziua aceea, cea dintâi a săptămânii, și ușile fiind închise acolo unde se adunau ucenicii” (Ioan 20.19). Opt zile mai târziu - în a doua duminică - ei sunt din nou împreună. Nu era vorba încă de cina instituită de Domnul, ci, fără îndoială că erau adunați ca să se roage și să vorbească despre El, despre moartea și învierea Lui - despre care aveau dovezi, deși le lipsea credința și se îndoiau, cu toate că a fost văzut de mai mulți. Ei se temeau de iudei, având ușile închise și iată că Domnul Isus Se prezintă stând în picioare în fața lor. Duminica următoare sunt din nou adunați, iar Domnul Isus și acum Se află personal în mijlocul lor. De ce să nu comparăm această prezență a Domnului în adunarea ucenicilor cu promisiunea pe care o făcuse? „Unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor” (Matei 18.20).

Domnul Isus înviat, în mijlocul ucenicilor Săi. Ce scenă mișcătoare! El le amintește de moartea Sa, arătându-le mâinile și coasta străpunsă, ca pentru a le spune: „Iată ce mult v-am iubit; până la moarte. Eu M-am dat pentru voi!” El anunțase de atâtea ori suferințele și moartea Sa inimilor lor necredincioase, dar acum s-a împlinit, El Însuși este cu ei aici; le spune de două ori: „Pace vouă!” Această pace El le-a cumpărat-o; le spusese dinainte „Pace vă las; pacea Mea v-o dau; nu cum dă lumea v-o dau Eu.” (Matei 14.27).

Răscumpărații Săi vor putea să se bucure de ea chiar în zilele cele mai întunecate. Tulburarea și îngrijorarea inimilor lor fac loc bucuriei. Ei se bucură că îl văd pe Domnul prezent în mijlocul lor. Ce respect! Ce har! Ca Domnul Isus să mai vină și primele două duminici după învierea Sa în mijlocul lor, înainte de a fi înălțat în glorie. Și noi, iubiți frați și surori care putem să ne adunăm cu ușile deschise, fără piedici sau persecuții, prețioasă favoare pe care nu o aveau apostolii și ucenicii în primele zile, nici credincioșii de după aceea din timpurile teribile ale inchiziției, cum ar trebui să binecuvânteze inimile noastre pe Domnul atunci când ne adunăm în Numele Său în prima zi a săptămânii? El nu poate să ne arate mâinile și coasta Sa, cum a făcut-o înainte de a fi fost ridicat în glorie; dar ne-a lăsat un memorial al morții Sale și ne-a trimis pe Duhul Sfânt care ne amintește ceea ce cere inima Sa de la noi: „Faceți aceasta în amintirea Mea” (Luca 22.19).

Să ne amintim fără încetare aceste cuvinte: „Pace vouă!” Este pacea perfectă care depășește orice cunoștință și care ne păzește inimile și gândurile în Hristos Isus. El ne-a obținut-o prin sângele Său, la cruce și ne bucurăm de aceasta într-un mod cu totul deosebit în adunare când ne aflăm în jurul Său, în fiecare zi întâi a săptămânii. Să avem în această zi o amintire tot mai reală despre Persoana Lui! O zi închinată în întregime Domnului, nu numai în timpul celor câteva momente pe care le petrecem în jurul mesei Sale. Să-l cerem să ne păzească de lume; pentru că tot ce este din lume nu este de la Tatăl; îndemn care se adresează în mod cu totul deosebit tinerilor.

(Extras din „Le Mess. Ev”., 1939)